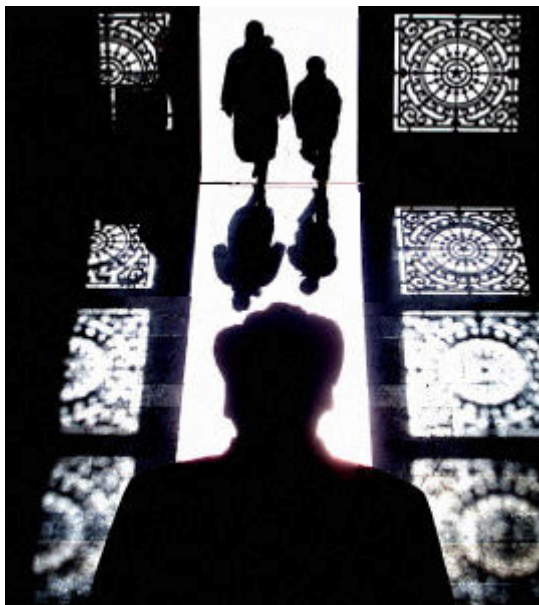

Част 1: Какво е комунистическа партия?

The Epoch Times, 9 декември 2004 година

Това е първият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Въведение

Сянката на Мао: Майка и син влизат през входа на Пекинския военен музей, където ги посреща огромна статуя на някогашния китайски диктатор Мао Цзедун (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

Повече от 5 хиляди години китайците са създавали великолепна цивилизация на земя, подхранвана от Жълта река и реката Яндзе. В продължение на този дълъг период от време, династиите са идвали и отминавали, и китайската култура се е издигала и западала. На историческата сцена на Китай са се разигравали величествени и трогателни истории.

Годината, считана от историците за началото на китайската съвременна епоха - 1894-а, отбелязва началото на прехода на Китай от традиция към модернизация. Китайската цивилизация претърпява четири главни епизода на предизвикателства и отговори на предизвикателствата. Първите три епизода включват нашествието на Английско-френските съюзнически войски в Пекин в началото на 1860 г., Китайско-японската война през 1894 г., и Руско-японската война в североизточен Китай през 1906 г. На тези три епизода на предизвикателства Китай отговаря с движението по узападняване, белязано с внасянето на модерни стоки и оръжия,

институционни реформи - посредством Реформисткото движение от 1898 г., опит в края на късната династия Чинг да се установи конституционна власт, а по-късно и демократичната революция от 1911 г.

Макар Китай да излиза победоносно от Първата световна война, не е вписана сред Великите сили по това време. Много китайци вярваха, че първите три епизода на отговор на предизвикателствата са се провалили. Движението „4-ти май“ ще доведе до четвърти опит за отговор на предишните предизвикателства и ще достигне кулминация в пълното узападняване на китайската култура посредством комунистическото движение и екстремална революция.

Тази статия засяга въздействието на комунистическото движение и комунистическата партия върху цивилизацията на Китай. Гледайки на историята на Китай от последните 160 г., почти 100 милиона души са загинали от неестествена смърт. В края на краищата това се е случило с китайската традиционна култура и цивилизация, независимо дали е избрано от китайците или е наложено на Китай отвън. Какви са последствията?

I. Разчитане на насилие и терор, за да се спечели и поддържа властта

“Комунистите презират да крият възгледите и целите си. Те открито заявяват, че целите им могат да бъдат постигнати единствено с насилствено отхвърляне на всички съществуващи социални условия.” Този цитат е взет от завършващия параграф на Комунистическия манифест, основен документ на комунистическата партия. Насилието е единственото средство, посредством което комунистическата партия е спечелила властта. Тази характерна черта се е предала на всички последвали форми на партията, възникнали след зараждането ѝ.

Фактически, първата в света комунистическа партия, е създадена много години след смъртта на Карл Маркс. След Октомврийската революция през 1917 г., се ражда “Всерусийската комунистическа партия (Болшевики)”, (по-късно известна като “Комунистическа партия на Съветския съюз – КПСС). Партията се разраства посредством използване на насилие срещу “класовите врагове” и се е поддържала посредством насилието срещу партийни членове и обикновени хора, считани за предатели. По времето на Сталинските чистки през 1930 г., съветската комунистическа партия избива над 20 милиона от така наречените шпиони и предатели и тези, които за смятани за хора с различно мнение.

Китайската комунистическа партия (ККП) започва първо като филиал на съветската комунистическа партия в Третия комунистически интернационал. Затова тя естествено унаследява готовността да убива. По време на първата Комунистическо-куоминтангска гражданска война в Китай между 1927 и 1936 г. населението на провинцията Джиангши спада от над 20 милиона до около 10 милиона. Щетите, нанесени от употребата на насилие, могат да се видят и само от тези цифри.

Използването на насилие може да е неизбежно, когато се прави опит да се завземе политическа власт, но никога не е съществувал режим толкова жаден да убива както ККП, особено по време на иначе мирните периоди в китайската история. От 1949 г. броят на жертвите от насилието на ККП надвишава цялостния брой на жертвите от войните, водени между 1927 и 1949 г.

Показателен пример за използването на насилие от комунистическата партия, е подкрепата и на камбоджанските Червени Кхмери (Кхмер Руж). По времето на Кхмер Руж една четвърт от населението на Камбоджа, голяма част от него от китайски произход, е убито. Китай все още не позволява международната общност да изправи Кхмер Руж на съд, за да може да прикрива ролята на ККП в геноцида.

ККП има тесни връзки с някои от най-бруталните световни политически движения и режими. Освен Кхмер Руж, те включват комунистическите партии в Индонезия, Филипините, Малайзия, Виетнам, Бирма, Лаос и Непал – всичките, подкрепяни от ККП. Много от лидерите на тези комунистически партии са китайци; някои от тях и до ден днешен все още се укриват в Китай.

Други комунистически партии, базиращи се на идеологията на Мао, включват Южно-американската “Светъл път” и японската “Червена армия”, чиито зверства са осъдени от световната общественост.

Една от теориите, използвана от комунистите, е социалния дарвинизъм. Комунистическата партия прилага дарвиновата между(вътре)-видова борба в човешките взаимоотношения и човешката история, отстоявайки, че класовата борба е единствената движеща сила за социално развитие. Така борбата става основна “вяра” на комунистическата партия, инструмент за завладяване и поддържане на политически

контрол. Известните думи на Мао ясно издават тази логика за оцеляване на най-силните: “С 800 милиона хора, как ще се работи без борба?”

Друго от маоистките твърдения, е не по-малко известно: че Културната революция трябва да се провежда “всеки седем или осем години”. ККП е използвала многократно сила, за да сплаши китайците и да ги постави в подчинение. Всяка борба и движение е служило за упражняване на терор, така че в сърцата си китайците треперят; постепенно са заробени и поставени под контрола на ККП.

Днес тероризмът е станал главен враг на цивилизования и свободен свят. Упражняването на насилствен терор от ККП, благодарение на апарата на държавата, е по-голям по мащаб, съществува от по-отдавна и последствията му са по-опустошителни. Днес в XXI век, ние не трябва да забравяме тази наследствена черта на комунистическата партия, тъй като това, което партията е била, ще определи какво бъдеще може да има тя.

II. Използване на лъжи, за да се оправдае насилието

Нивото на цивилизация може да се измери със степента, до която се използва насилието от един режим. Като прибегват до употребата на насилие, комунистическите режими ясно демонстрират огромна стъпка назад в човешката цивилизация. За нещастие, на комунистическата партия се гледа като на прогресивна; от тези, които вярват, че насилието е необходимо средство за социален напредък.

Това приемане на насилието трябва да се разглежда през призмата на втората наследствена черта на комунистическата партия: употребата на измама и лъжи.

“От ранна възраст сме мислили за САЩ като за привлекателна страна. Ние вярваме, че това отчасти се дължи на факта, че САЩ никога не е окупира друга страна, нито пък, че е насочвал някаква атака срещу Китай. Съвсем основно китайците имат добро впечатление за САЩ на база на неговия демократичен и либерален характер.”

Тази извадка е от уводна статия, публикувана на 4-ти юли 1947 г. в официалния вестник на ККП “Шинхуа Рибao”. Само три години по-късно ККП изпрати войници да се бият срещу американските войски в Северна Корея, обрисувайки американците като най-злите империалисти в света. Всеки китаец от континентален Китай би се изненадал да прочете тази уводна статия, писана преди повече от 50 години. ККП е забранила всички публикации, цитиращи подобни пасажии.

От идването си на власт, ККП си служи с лъжи в елиминирането на контрареволуционери, “сътрудничеството” на обществените и частните предприятия, антиреакционерското движение, Културната революция, избиването на площад “Тянанмън” и последните репресии срещу Фалун Гонг. Най-позорния случай бе преследването на интелектуалците през 1957 година. ККП призова интелектуалците да споделят своето мнение, а след това започна да ги преследва като “реакционери”, използвайки техните собствени речи като доказателства за “престъпленията им”. Когато някои критикуваха преследването като конспирация или “задкулисен заговор”, Мао публично заяви: “Това не е задкулисен заговор, а военна хитрост”.

Измамата и лъжите са играли много важна роля в заграбването и поддържането на контрола от ККП. Китай се радва на най-дългата и най-цялостна история в света и китайците, особено китайските интелектуалци, отдавна използват историята за оценка на текущата реалност, и дори за постигането на лично духовно подобрене. За да направи така, че историята да е в услуга на текущия режим, ККП е свикнала да

променя и крие историческите истини. В своите публикации пропагандната машина на ККП е пренаписала историята за големи периоди от време още от Пролет-Есен периода (770-476 г. пр.н.е) и Воюващите Царства (475-221 г. пр.н.е), та чак до Културната революция. Такива исторически поправки са продължили в продължение на повече от 50 г. след 1949 г. и всички усилия да се възстановят историческите истини са били блокирани от ККП.

Когато насилието стане недостатъчно, за да се поддържа контрол, ККП прибегва до измама и лъжи, които ѝ служат, за да оправдае и да маскира господството, поддържано чрез насилието.

Трябва да признаем, че измамата и лъжите не са изобретение на комунистическата партия, а са древна непристойност, с която партията си служи безсрамно. ККП обеща земя на селяните, фабрики на работниците и мир за всички. Нито едно от тези обещания не е осъществено. Едно поколение от китайци умря излъгано, а друго поколение продължава да бъде мамено. Това е най-голямата скръб на китайците и най-злочестия аспект за китайската нация.

III. Постоянно променящи се принципи

Съвсем типично комунистическата партия често променя принципите си. От създаването си ККП е провела 16 заседания на националните представители и 16 пъти е модифицирала партийните разпоредби. За над пет десетилетия на контрол, ККП е направила пет главни модификации на конституцията на страната.

Идеалът на комунистическата партия е социално равенство, водещо до комунистическо общество. Комунистически управлението Китай обаче изпитва бързо разрастващо се икономическо неравенство. Много членове на ККП са станали богати, докато милиони китайски поданици са потънали в бедност.

Водещите теории на ККП са се развили от марксизъм до маоизъм и сега включват мислите на Дун и мислите на Цзян за “Трите представи”. Марксизмът и маоизмът са изцяло несъвместими с идеологиите на Дун и Цзян – те са противоположни. Сборът от комунистически теории, използвани от ККП, е действително рядкост в човешката история.

Принципите за развитие на комунистическата партия до голяма степен си противоречат един на друг. От идеята за глобална интеграция, надхвърляща националната държава, до днешния краен национализъм; от елиминиране на всякаква частна собственост и всички експлоатиращи класи, до днешната идея да насърчава капиталистите за присъединяване към партията; вчерашните принципи са станали противоположни в днешната политика, а след утре се очакват и още промени. Независимо колко често ККП променя принципите си, целта остава ясна: печелене и поддържане на властта, и поддържане на абсолютен контрол над обществото.

В историята на ККП е имало повече от десет кампании срещу движения, които са се борили “на живот и смърт”. На практика всички тези борби са съвпадали със смяната на властта, последвала промени на основните партийни принципи.

Всяка промяна в принципите е идвала от неизбежната криза, която се изправяла пред ККП, като заплашвала законността и оцеляването ѝ. Било то сътрудничество с партията „Куоминтанг”, проамериканската външна политика, икономическите реформи и пазарното разрастване или насърчаване на национализма – всяко от тези решения е ставало в момент на криза и е имало за цел единствено укрепване на властта. Всеки

цикъл на преследване на някаква група, следван от отмяна на това преследване, е бил свързан с промени в основните принципи на ККП.

Западна поговорка гласи, че истините са постоянни, лъжите променливи. В тази поговорка има мъдрост.

IV. Как партийните принципи заемат мястото на човешките чувства

ККП е ленинистки авторитарен режим. От зараждането на партията се установяват три основни линии - политическа, интелектуална и организационна. Политическата линия се отнася до поставяне на цели. Интелектуалната линия се отнася до философските основи на комунистическата партия. Организационната линия казва как да се постигнат целите. Членовете на ККП както и тези хора, които са управлявани от ККП, първо получават команди; от тях се изисква безпрекословно подчинение. Това е съдържанието на организационната линия.

В Китай повечето хора знаят за двойствените личности на членовете на ККП. В частна обстановка членовете на ККП са обикновени човешки същества, които изпитват чувства на щастие, яд, тъга и радост. Те притежават обикновените за хората достойнства и недостатъци. Те са родители, съпрузи, съпруги или приятели. Но партийните принципи, които според изискванията на комунистическата партия се извисяват над човечеството, са поставени над човешката природа и над човешките чувства. Така човечеството става относително и променливо, докато партийните принципи са абсолютни, отвъд всякакво съмнение и оспорване.

По време на Културната революция, бащи и синове са се изтезавали един друг, съпрузи и съпруги са се борили един срещу друг, ученици и учители са правили донесения един за друг, а майки и дъщери са се третирали като врагове. По време на ранните периоди на управление на ККП някои високопоставени лица от партията са се оказвали безпомощни, когато техните семейни членове са били заклеявани като класови врагове. Всичко това отново е било водено от партийни принципи.

Властта на партийните принципи над индивида е резултат от пожизнения курс на индоктринация. Това обучение започва от детските градини. Там са награждавани отговори, които не се придържат към елементарната логика на детската природа, но са одобрени от партията. От началното училище до колежа учениците получават политическо обучение, което следва принципите на комунистическата партия. На свободомислещите не им се разрешава да преминат в по-горен курс или да завършат.

Членът на партията трябва да остане верен на партийната линия, когато се изказва публично, независимо какво е личното му мнение. Организационната структура на ККП е гигантска пирамида на чиито връх е централната власт, която контролира цялата йерархия. Тази уникална структура е една от най-важните черти на режима на ККП, черта, която спомага да се постигне абсолютно подчинение.

Днес ККП е дегенерирала до политическа единица, бореща се да поддържа личен интерес. Тя вече не гони никоя от възвишените цели на комунизма. Организационната структура на партията обаче остава и изискването за безпрекословно подчинение не се е променило. Тази партия, поддържаща себе си над човечеството и човешката природа, отстранява всяка организация или индивид, считани за нежелани за собствената ѝ власт, било то обикновен гражданин или високопоставен служител на самата партия.

V. Злият призрак се противопоставя на природата и човешкото

За разлика от комунистическия режим, антикомунистическите общества дори и тези, които страдат под сурово тоталитарно управление и диктатура, често позволяват някаква степен на себеорганизация и самоопределение. Древното китайско общество фактически се е управлявало според двучна структура. В провинциалните райони клановите са били център на независима социална организация, докато градските райони са били организирани около гилдия (или сдружение, бранш).

Нацистският режим, чиято жестокост се равнява на тази на комунистическата партия, все пак е позволявал правото на частна собственост. Комунистическият режим изкоренява всяка форма на социална организация, независима от партията, заменяйки ги със силно централизирана управленческа структура.

Ако отдолу нагоре социалните структури, позволяващи самоопределение на индивида или групата, се зародят естествено, тогава комунистическият режим е по същество против естественото.

Комунистическата партия не поддържа универсални стандарти за човешка природа. Понятията за добро и зло, също както и всички закони и правила, са манипулирани произволно. Комунистите не позволяват убийство, освен на тези, които са категоризирани като врагове на партията. Синовното уважение е радушно посрещано, освен към тези родители, които са считани за класови врагове. Доброта, праведност, приличие, мъдрост и вяност са все добри качества, но не са приложими, когато партията не желае или не иска да зачете тези традиционни ценности. Комунистическата партия е изградена на принципи, които се противопоставят на човешката природа.

Антикомунистическите (демократичните) общества обикновено взимат под внимание човешката двойствена природа на добро и зло; те разчитат на фиксирани социални договори за поддържане на баланс в обществото. В комунистическите общества обаче самото понятие за човешка природа, е отречено и не са признати нито добро, нито зло. Елиминирането на понятията за добро и зло според Маркс, изпълнява функцията изцяло да отхвърли надстройката на старото общество.

Комунистическата партия не вярва в Господ, нито пък зачита физическата природа. "Сражай се с Небето, сражай се със Земята, бори се срещу човешките същества – живот, изживян така, е изпълнен с радост." Това бе мотото на ККП по времето на Културната революция. Огромно страдание бе причинено на китайците и земята им.

Китайците традиционно вярват в единството на Небето и човешките същества. Лао Дзъ е казал в "Тао Те Чинг": "Хората следват Земята, Земята следва Небето, Небето следва Тао (Дао), и Тао-то следва това, което е естествено". Човешките същества и природата съществуват в хармонична връзка в неизмеримия космос.

В Комунистическия манифест, Маркс заявява, че "В 1848 г. призрак броди из Европа – призракът на комунизма". Повече от век по-късно комунистическата партия се проявява действително като зъл призрак – срещу Небето, Земята и човешките същества. Тя се противопоставя на природата на Вселената.

VI. Някои черти на обладаване от зло

Органите на комунистическата партия никога не участват в продуктивни или градивни дейности. Веднъж грабнат ли властта, те се прикрепват към хората, контролират ги и ги манипулират. От страх да не загубят контрол, те разпростират властта си надолу, чак до най-елементарната единица на обществото. Те монополизират ресурсите за производство и извличат богатство от обществото.

В Китай ККП се простира навсякъде и контролира всичко, но никой не е виждал счетоводните книги на партията, а само счетоводни книги на държавата, местните власти и предприятията. От централното правителство до селските комитети в провинциалните райони, общинските служители винаги са нареждани по-ниско от комунистическите кадри. Разходите на партията са доставяни от общинските единици и отчитани в общинските системи.

Организацията на ККП дава форма на злото. ККП се прикрепва към всяка клетка на китайското общество, като по този начин контролира китайците и изстиска енергията им.

Тази странна структура на обладаване от злото, е съществувала в човешката история в миналото, но частично или временно. Тя никога не е оперирала толкова дълго и не е контролирала обществото толкова цялостно както по време на управлението на комунистическата партия.

Поради тази причина, китайските фермери живеят в нищета и робство. Те трябва да издържат общинските служители също както и многото комунистически кадри.

Затова китайските работници са заплашвани с безработица. Обладаващата ККП е извличала фондове от техните фабрики в продължение на много години.

Поради тази причина и китайските интелектуалци намират за толкова трудно да получат интелектуална свобода. В допълнение на своите администратори, навсякъде се мотаят сенки на ККП, които не правят нищо друго, освен да следят хората.

Според модерната политическа наука, властта идва от три главни източника: сила, богатство и знание. Комунистическата партия никога не се е двумила дали да използва насилие, за да ограбва собствеността на хората. По-важно е, че партията е лишила хората от техните изконни свободи: на словото и печата. Злото обладаване на ККП контролира обществото толкова здраво, че едва ли може да се сравни с който и да било друг режим в света.

VII. Отързване от контрола на ККП

Всички неща под Небето преминават жизнен цикъл на раждане, зрелост, упадък и смърт.

Откакто Маркс разкри "витаенето на комунистическия призрак" преди повече от век, комунистическата партия се разпространи по света като епидемия, избивайки стотици милиони животи и отнемайки собственост и свобода.

Основната догма на комунистическата партия е да отнеме цялата частна собственост, така че да елиминира експлоатационната класа. Частната собственост е основата на всички социални права и често носи национална култура. Хората, чиято частна собственост е ограбена, губят също и свободата на разума и духа си. По-нататък те могат да загубят и свободата да имат социални и политически права.

Изправена пред криза за оцеляване, ККП бе принудена да реформира китайската икономика през 1980 година. Някои от правата за частната собственост бяха възстановени на хората. Това създаде празнина в масивната машина за прецизен контрол на ККП. Тази празнина се уголеми с борбата на членовете на ККП да натрупат свои лични богатства.

Вирусът на ККП, подкрепян от насилие, измама и честа смяна на принципи, сега показва признаци на упадък и се изнервя при всяко малко вълнение. Той се опитва да оцелее чрез натрупването на повече богатство и засилване на контрола, но тези действия само засилват кризата.

Днес Китай изглежда процъфтяващ, но социалните конфликти са стигнали до ниво, което досега не е било наблюдавано. Използвайки политически похвати от миналото, ККП може да опита някакъв вид отстъпление, отменяйки преследването на демократичното движение "Площад Тянанмън" или на Фалун Гонг, и избирайки друг враг, като по този начин продължава да упражнява терор.

Изправена пред предизвикателства през последните 100 години, китайската нация отговори с внасяне на оръжия, реформиране на системата и с екстремални, яростни революции. Неизброими животи са загубени, а китайската традиционна култура е изоставена. Изглежда, че отговорите на предизвикателствата са се провалили. ККП се възползва от случая, когато китайското съзнание бе подвластно на раздразнение и безпокойство и го окупира, появявайки се на сцената. Оттогава насам тя контролира тази древна цивилизация.

В бъдещите предизвикателства китайците отново ще трябва да избират. Независимо как е направен изборът, всеки китайски поданик трябва да разбере, че каквато и да е продължаваща надежда в ККП само ще влоши вредата, нанесена на китайската нация и ще влее нова енергия в ККП.

Ние трябва да изоставим всички илюзии, да направим наши собствени наблюдения и да вземем решения. Само тогава можем да се избавим от кошмарния контрол на ККП от последните 50 години. В името на свободна нация, ние можем да възстановим китайската цивилизация на основата на зачитане на човешката природа и състрадание към всички.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)